

Ved vurderingen af, hvilke vilkår der bør fastsættes i den enkelte godkendelse, indgår en vurdering af niveauet for belastning af naboejendomme med støv, støj, lugt og flueplager.

I husdyrgødningsbekendtgørelsen er fastsat en generel regel om harmonikrav, det vil sige krav om, hvor stort et udbringningsareal der skal være til rådighed ved en given husdyrproduktion. Beregningen tager udgangspunkt i kvælstofbelastningen fra husdyrgødningen.

Belastningen fastsættes i dyreenheder, som er det antal dyr, der årligt producerer, hvad der svarer til 100 kg kvælstof i husdyrgødningen. 1 dyreenhed svarer til produktion af ca. 35 slagtesvin, jf. husdyrgødningsbekendtgørelsens bilag 1.

Hovedreglen er, at der årligt må udbringes hvad der svarer til 1,4 dyreenheder pr. ha for svinebrug og 1,7 dyreenheder for øvrige husdyrbrug. Harmonikravene er en gennemførelse af EU's nitratdirektiv og er udtryk for et ønske om at fordele gødningen, så den udnyttes bedst muligt til gavn for miljøet. Harmonikravene gælder generelt, dvs. også i de tilfælde, hvor husdyrbruget f.eks. har indgået en aftale med et plantebud om at måtte sprede gylle på plantebudets tilhørende arealer (gylleaftaler).

Husdyrgødningsbekendtgørelsens krav gælder også for husdyrbrug, der har en miljøgodkendelse. Det er dog muligt i vilkår i en miljøgodkendelse at fastsætte skærpede krav udover de krav, der fremgår af husdyrgødningsbekendtgørelsen.

2.3 Planlovens landzoneregler

Lov om planlægning (planloven) formål er at sikre, at den sammenfattende planlægning forener de samfundsmæssige interesser i arealanvendelsen og medvirker til at værne landets natur og miljø, så samfundsudviklingen kan ske på et bæredygtigt grundlag i respekt for menneskets livsvilkår og for bevarelsen af dyre- og plantelivet.

Planlovens landzoneregler har til formål at dæmpe op for spredt og uplanlagt bebyggelse i det åbne land. Udover at værne natur og landskab er varetagelsen af landbrugets interesser blandt de hensyn, der ligger bag landzonebestemmelserne.

Det fremgår af planlovens § 35, at udstykning, ny bebyggelse samt ændret anvendelse af eksisterende bebyggelse eller ubebyggede arealer i landzone, ikke må ske uden tilladelse (landzonetilladelse).

Landzonereglerne indeholder imidlertid en række undtagelser, som er nærmere opregnet i planlovens § 36. Der kræves ikke landzonetilladelse til byggeri, der er erhvervs-mæssigt nødvendigt for driften af en

landbrugsejendom, og bebyggelse kan uden landzonetilladelse tages i brug til landbrug. Ibrugtagning af arealer i landzone til landbrug kræver heller ikke landzonetilladelse, og omlægninger af driften med deraf følgende ændringer i anvendelsen af de enkelte marker kræver heller ikke tilladelse. Der kræves dog landzonetilladelse til beliggenhed og udformning af driftsbygninger, der opføres uden tilknytning til ejendommens hidtidige bebyggelsesarealer.

Landbrugsbyggeri, der er fælles for flere ejendomme, og byggeri, der ikke er erhvervs-mæssigt nødvendigt for driften af ejendommen, kræver landzonetilladelse. Det sidste afhænger af en konkret vurdering. Lovforslaget overfører alene landzonebestemmelsernes regulering af ny bebyggelse, som anvendes til husdyrproduktion, herunder f.eks. også maskinlænger og halmlader. Ansøgninger om etablering af boliger, detailsalg, vindmøller og lignende på husdyrbrug skal fortsat reguleres i planlovens § 35, jf. dog § 36.

Før der træffes afgørelse om at meddele landzonetilladelse, skal kommunalbestyrelsen efter de gældende regler gennemføre en naboorientering. Det er kommunalbestyrelsen, der skønner, om der skal gives tilladelse. Kommunens afgørelse kan påklages til Naturklagenævnet, der kan prøve afgørelsen fuldt ud.

2.4 Planlovens VVM-regler

Rådets direktiv om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (VVM-direktivet) er gennemført i planloven og i samlebekendtgørelsen, som er udstedt med hjemmel i planloven.

Formålet med VVM-reglerne er at forbedre den relevante myndigheds beslutningsgrundlag - blandt andet ved inddragelse af offentligheden - i forbindelse med gennemførelse af anlæg og projekter, som har eller kan have væsentlig indvirkning på miljøet.

Der har løbende været rejst spørgsmål om VVM-reglerne, herunder om reglerne er for komplicerede og bureaukratiske og om administrationsomkostningerne for landmænd og det offentlige. Myndighedsansvaret for VVM-reglerne varetages i dag af regionplanmyndighederne (dvs. amterne dog i hovedstadsområdet HUR og på Bornholm, Bornholms Regionsråd). Med kommunalreformens ikrafttræden den 1. januar 2007 deles VVM-kompetencen mellem stat og kommuner afhængigt af sagens karakter. Sager vedrørende husdyrproduktion overgår til kommunerne.

I VVM-reglerne skelnes mellem anlæg/ projekter, som er obligatorisk VVM-pligtige og anlæg/ projekter, som skal 'screenes' for VVM-pligt. Ved 'screening' forstås, at der skal gennemføres en vurdering af, om det pågældende anlæg/projekt må antages at have